

ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

ΤΑΝ ΠΡΙΝ ΑΠΟ ΤΡΙΑ ΧΡΟΝΙΑ ΞΕΚΙΝΟΥΣΑΜΕ την έκδοση του «Λεβιάθαν» μας ήταν δύσκολο να πιστέψουμε ότι θα τη σταθεροποιήσουμε, φτάνοντας σήμερα στο δέκατο τεύχος. Ευθύς εξ αρχής, με την πείρα που ήδη διαθέταμε, γνωρίζαμε ότι οι αντοχές τέτοιου είδους εθελοντικών πρωτοβουλιών σύντομα κάμπτονται.

Έχοντας υπόψη ότι τα κίνητρα για την ενασχόληση με τη θεωρία περιορίζονται προς το παρόν σε μια καλώς ή κακώς εννοούμενη επαγγελματικότητα είτε σε κάποιου είδους στράτευση η οποία δεν μας φαινόταν εντελώς πειστική, δεν αμφιβάλαμε ότι ο «Λεβιάθαν» μπορούσε να εκδίδεται απλά γιατί «έτσι μας αρέσει». Πιστεύω ότι μ' αυτό τον τρόπο δώσαμε ένα διαφορετικό δείγμα του κοινώς εννοούμενου γούστου, που η διάλυση των σχέσεων αλληλεγγύης το έφερε στο στόμα του καθένα σαν ύβρη. Αυτό που ο Maffesoli ονομάζει «ήθος της αισθητικής» είναι ένας καλός ορισμός των όσων προανέφερα.

Εντούτοις η ίδια η έκδοση, έστω κι ως ένα «άλλο» δεν παύει να είναι μέρος της κακής πραγματικότητας, η οποία την γεννά. Αυτή η διαπίστωση μας βοήθησε πολλές φορές να διασώσουμε την έκδοση του «Λεβιάθαν» για να διασωθούμε και μεις. Μολονότι οι τριβές, οι διαφωνίες και οι εντάσεις δεν έπαυσαν σ' όλη τη διάρκεια της έκδοσης νομίζω ότι το προϊόν όλων αυτών έσωσε αυτό που άξιζε να σωθεί. Θέλοντας να ανταποκριθούμε σε όσα νομίζουμε ως προσδοκίες της πρωτοβουλίας μας αντιμετωπίσαμε αρκετές φορές το ενδεχόμενο να μας ξεπεράσει το περιοδικό και να βρεθούμε στην περιέργη κατάσταση να την ακολουθούμε ως ξένοι. Ευτυχώς η φροντίδα για τις μεταξύ μας και με τους συνεργάτες σχέσεις μας βοήθησε να μη χάσουμε τους αρχικούς προσανατολισμούς.

Παραφράζοντας τον Herbert Marcuse θα έλεγα ότι η ταυτότητα του «Λεβιάθαν» δεν είναι παρά η συνεχής άρνηση των δικών μας ατελειών, μια πραγματάωση που συνεχώς αναιρείται μέσα από την εξέλιξη «αυτού που είναι» σε

κάτι άλλο. Η φανερή πλευρά αυτής της διαδικασίας είναι το εκάστοτε τεύχος ενώ η αφανής είναι η επιθυμία έκφρασης (ή αν θέλετε η εκλογίκευση των παθών) που όπως όλους διακατέχει κι εμάς. Καθώς δε η εξουσία των γεγονότων τείνει να γίνει ολοκληρωτική, να αφομοιώσει κάθε αντίθεση και να καθορίζει ολόκληρο το σύστημα εννοιών η προσπάθεια να εκφραστούμε μέσα από μια γλώσσα που δεν είναι η γλώσσα όσων επιβάλλονται, ενισχύονται και ωφελούνται από τα γεγονότα γίνεται όλο και δυσκολότερη. Αυτό μας οδήγησε μέχρι και σήμερα να διατηρούμε την πολυφωνία και την αντιπαλότητα στις απόψεις όπως φανερώνει και το δέκατο τεύχος.

Γ. Ν. Μερτίκας 21/6/91

